

følger, naar man ikke blot nægter det private Initiativ Berettigelse i Henhold til § 44 i Grundloven, men ogsaa paa anden Maade gør alt muligt for at forhindre en virkelig Behandling af disse Love, der kan føre Sagerne til Ende. Jeg har tidligere opstillet det Spørgsmaal baade til den højt-ærede Krigsminister og til dette Tings Hvertal, hvad Meningen var med en saadan Fremgangsmaade. Jeg har ikke faaet noget Svar paa dette Spørgsmaal. Det er ikke min Agt her at gentage Spørgsmaalet i Dag, jeg har, som sagt, spurgt tidligere uden at faa Svar, men jeg vil opstille et andet Spørgsmaal til Overvejelse, nemlig dette: Tror man i det hele taget, at den Maade at behandle disse Sager paa, er skikket til at højne Lovgivningsmagtens Anseelse, højne dette Tings Anseelse? Tror man, at den Maade at tage Sagerne paa i det hele taget er værdig? Jeg tror det ikke. For øvrigt skal jeg ikke komme ind paa nogen udførligere Dmtale af de Grunde, som der i øvrigt kan være at anføre mod disse Loves Indhold, Tilblivelsemaade o. s. v. Det har baade jeg og Meningsfæller af mig saa ofte haft Lejlighed til her i Tinget at fremsætte. Jeg skal derfor blot henholde mig til tidligere Udtalelser i saa Henseende, i Henhold til hvilke jeg vil tillade mig at stemme baade mod dette Lovforslags Omgang til 2den Behandling og ligesaa ogsaa med de 3 følgende Nummere paa Dagsordenen.

Th. Nielsen: Om Opretholdelsen af disse Love, der her staa paa Dagsordenen — de ere jo baade Love og tillige Forslag — har jeg den samme Mening, som jeg havde i 1885, at de hverken efter deres Form eller i Realiteten ere i Overensstemmelse med Grundloven. Uden at komme tilbage til Fortidshistorie, i hvert Fald videre end det er fornødent for mit Formaal, skal jeg erindre om, at i Oktober 1885, den 23de eller 24de — jeg husker det ikke rigtig — blev Rigsdagen hjemsendt. Den 27de Oktober udkom disse foreløbige Love. Havde der nu ikke været Mulighed for, at Rigsdagen kunde være vedblevet at være samlet, saa at den kunde have faaet disse Lovforslag forelagte, uden at de havde behøvet at udkomme som foreløbige Love? Jeg skal imidlertid ikke dvæle ved Formen, som jo for saa vidt kunde være det mindre, men ogsaa med Hensyn til Realiteten er det mig umuligt at se, at der var tilstrækkelig Anledning til at lade dem udkomme som foreløbige Love, endstige at der skulde være nogen paatrængende Nødvendighed derfor. Nu ved jeg meget vel, at man vil henvise til den

Uro, der var i Landet paa den Tid, men det er ikke mig bekendt, at Politiet og Militærmagten ikke vare i Stand til at opretholde Ro og Orden. De kommunale Myndigheder havde jo baade en Pligt og Ret efter den da bestaaende Lovgivning til at sørge for Ro og Orden, og havde de ikke været tilstrækkelige, havde man tillige ogsaa andre Midler. Hvor meget man end altsaa henviser til, hvad der den Gang forelaa — hvad jeg ikke ønsker at komme tilbage til — som Bevis for, at den paatrængende Nødvendighed var til Stede, kunde jeg ikke den Gang med min bedste Vilje se, at disse Love vare fornødne, og jeg kan det heller ikke nu. Men, selv om jeg nu gaar ud fra de Herrers egen Forudsætning, at det var paatrængende nødvendigt, eller at der, som det hedder i Udbalgsbetænkningen fra 1888, var tilstrækkelig Anledning til at fremkomme med disse foreløbige Love — og det gælder da navnlig den første, som vi have paa Dagsordenen i Dag, Oprettelsen af et militært Gendarmerikorps — til at gribe til denne Form og til saaledes at opretholde de foreløbige Love Nar efter Nar mod det andet Tings Protest, forekommer det mig dog, at det er at drive Sagen for vidt. De ere jo nemlig, ogsaa det foreliggende Lovforslag, forkastede efter privat Initiativ af det andet Ting, saa at den ærede Taler fra 7de Kred (Madsen-Mygdal) har Ret i at sige, at det er mod Folketingets Vilje, at disse foreløbige Love opretholdes. Jeg vil derfor gøre de Ord til mine, som bleve udtalte af afdøde Krieger et af de sidste Nar, han var her i Tinget, at det: at opretholde disse foreløbige Love saaledes Nar efter Nar endogsaa mod det andet Tings Protest, gaar ud over alle rimelige Grænser for foreløbige Love. Nu ved jeg jo nok, at man mener, at det ikke har nogen lovghldig Betydning, at det andet Ting har forkastet disse Love, men protesteret er der i hvert Fald imod dem, saa man ved, at de bestaa mod dets Samtykke. Uden i øvrigt at komme ind derpaa, skal jeg for øvrigt henvise til den bekendte Betænkning fra 1857, hvor afdøde Orla Behmann som Ordfører aldeles bestemt udtalte, at enten maa foreløbige Love i den følgende Samling ændres, saa at de blive til endelige Love, eller forkastes. Blive de ingen af Delene, saa at de ikke erholde den samlede Lovgivningsmagts Tilslutning, hortsalde de af sig selv.

Det er, som bekendt, den gamle, traditionelle Opfattelse af de ældre Politikere, men jeg vil yderligere tilføje, at der heller ikke er nogen reel Grund til deres Opretholdelse. Selv om man mener, at der var